

Loven gælder ikke for rejsebureauer hjemmehørende på Færøerne og Grønland (§ 18).

§ 19 bestemmer, at forslag om revision af loven fremsættes for folketinget i folketingsåret 1981–82.

Baggrunden for lovforslaget fremgår af handelsministerens bemærkninger:

»En dansk rejsearrangørs økonomiske sammenbrud i sommeren 1978 fik alvorlige følger for hundreder af kunder, der havde købt selskabsrejser hos den pågældende.

Hovedparten af de berørte rejsekunder kom ikke på de aftalte og forudbetalte rejser, medens andre, der befandt sig på feriestederne, kom i en vanskelig situation, blandt andet ved, at hotellerne krævede rejsekunderne for betaling af opholdet, som rejsebureauet ikke havde dækket, og at hjemtransporten kun med store vanskeligheder og omkostninger for rejsekunderne lod sig arrangere.

Fra forskellig side blev der i den anledning over for handelsministeren fremsat ønske om, at ministeren tog initiativ til gennemførelse af en lovgivning om en garantiordning, som ville sikre deltagerne i en selskabsrejse såvel hjemtransport som godtgørelse af forudbetalte beløb for rejser, som et rejsebureau på grund af økonomiske vanskeligheder ikke er i stand til at gennemføre.

Når spørgsmålet om etablering af en garantiordning særligt rejses med hensyn til de forbrugere, der indgår aftale om køb af selskabsrejser, er det fordi rejsebureauvirksomhed adskiller sig fra de fleste andre former for forretningsvirksomhed derved, at kunden betaler for ydelsen, det vil sige transport, ophold m. v., nogen tid før rejsebureauet skal præstere sin ydelse, uden at kunden har sikkerhed for, at bureauet gennemfører sin del af aftalen. Den normale beskyttelse, som en forbruger har i købelovgivningen ved, at købers og sælgers ydelser i gensidigt bebyrdende aftaler som hovedregel skal udveksles samtidigt, foreligger således ikke ved køb af rejser. Rejsekunder savner derfor den styrke, der ved kontant- eller kreditkøb ligger i, at forbrugeren kan holde købesummen tilbage eller standse indbetalingerne i tilfælde af misligholdelse fra sælgerens side.«

Lovforslaget blev modtaget med nogen skepsis. Det indeholdt et krav om, at rejser skulle være af mindst 3 overnatningers varighed for at være omfattet af garantiordningen. Dette krav om 3 overnatninger, blev under erhvervsudvalgets arbejde ændret til 1 overnatning.

Ved lovforslagets 3. behandling blev det vedtaget med 94 stemmer mod 46 (KF, KrF, FP og DR). 5 medlemmer (VS) stemte hverken for eller imod.